

benævnes Afdelingsingeniører, foruden de lokalt ansatte Ingeniører. Jeg ved ikke, om det høje Tings Medlemmer herefter nogenlunde kunne forstaa, hvorledes Traaden er i denne Ledelse; det gaar jeg ud fra, at de kunne.

Efter Loven af 8de Maj 1894 kan der ikke gives Koncession paa mere end 4 private Baner i hvert Finansaar, og siden denne Lov udkom, er der, saa vidt jeg har kunnet se, givet Koncession paa 18 private Jærnbaner. Deraf har Hr. Ernst eller Overingeniøren, hvem det nu er, haft de 14. I Almindelighed nævnes blandt Koncessions- eller Bevillingshaverne Hr. Ernst, og jeg antager altsaa, at jeg i min videre Omtale af Sagen kan gaa ud fra, at den Adresse er rigtig, og at Hr. Ernst er den, som de private Koncessionshavere eller Bevillingshavere have henvendt sig til og haft med at bestille for de 14 Baners Vedkommende. Jeg skal tillade mig her at nævne disse 14 Baner. Det er Banerne fra: Aalborg—Sæby—Frederikshavn, Aalborg—Ejerritslev, Aalborg—Hadsund, Aalborg—Nibe—Aars, Horsens—Bryrup, Hammelbanen, Vejle—Vandel, Kolding—Egtved, Ebeltoft—Trustrup, Lyngby—Vedbæk, Holbæk—Nykøbingbanen, Frederiksværkbanen, Odense—Dalby og Svendborg—Nyborg. Siden Loven af 8de Maj 1894, udkom, er der altsaa som sagt, saa vidt mig bekendt, givet Koncession paa 18 Baner, og deraf har Hr. Ernst projekteret de 14. Disse andrage vistnok tilsammen ca. 70 Mil. Naar jeg anslaaer det Beløb, som disse Anlæg have kostet, til ca. 250,000 Kr. pr. Banemil — det er vist ikke for meget — og naar jeg samtidig gaar ud fra, at der i Honorar for Udarbejdelsen af Projekterne, efter hvad der er almindelig Regel, er betalt 1 pCt., saa bliver det 175,000 Kr., som ere udbetalte hertil — eller rettere sagt dels ere, dels blive udbetalte hertil, thi der er jo en Del af Baneanlægene, som endnu ikke ere færdige — eller omtrent 35,000 Kr. om Aaret. Man kan jo ikke tænke sig, at Statens overordnede, ledende Ingeniører foruden at konkurrere med de private Ingeniører tillige skulde udføre den Slags Projekter billigere end disse, thi det vilde efter min Opfattelse være endnu mere meningsløst. Jeg gaar derfor ud fra, at der er tjent mellem 25—35,000 Kr. om Aaret ved de private Baneanlæg, hvortil Projekterne ere udførte af de af Staten fast ansatte og lønnede Ingeniører, og vistnok ogsaa paa Statens egne Kontorer, hvor Statens øvrige Arbejder udføres. Nu ved jeg ikke, hvor mange der er om

at dele det Beløb, men for mig og for mange foruden mig synes det, som om det private Arbejde og som en Følge deraf ogsaa den private Fortjeneste kunde blive saa store, at den Løn, som de Herrer, der ere ansatte i Statens Tjeneste, her oppebære af Staten, for dem blev en Biting, og det private Baneanlæg og som en Følge deraf den Fortjeneste, som er forbunden dermed, blev Hovedsagen. Videre maa man saa huske paa, at som Bevillingshavernes tekniske Konsulent er Hr. Ernst lønnet, og som lønnet Funktionær plejer man jo i Reglen at indtage en underordnet Stilling — i dette Tilfælde bliver han altsaa Bevillingshaverne underordnet. Men man kan jo tænke sig det Forhold, at den samme Hr. Ernst et Øjeblik efter — maaske en hel eller en halv Time efter — optræder som Statens kontrollerende Ingeniør; saa er han i en vis Forstand de private Koncessions- eller Bevillingshaveres overordnede; for man maa og kan naturligvis ikke gaa ud fra, at Hr. Ernst — hvad der efter min Opfattelse vilde være endnu værre — udelukkende var de private Koncessionshaveres tekniske Konsulent og blev kontrolleret af en af sine underordnede.

Hvorfor have vi nu dette Forhold, og hvorfor skulle vi blive ved at beholde det? Vi have her i Landet efter min Opfattelse en meget dygtig Ingeniørstand, der vistnok baade vil og kan udføre den Slags Arbejde, og det baade godt og til almindelig gangbare Priser, og vi have paa den anden Side, i alt Fald efter min Opfattelse, fuldt ud Arbejde nok for de af Staten ansatte Funktionærer. Man skulde altsaa synes, at det vilde være rigtigst, at de Herrer, som ere fast ansatte og lønnede i Statens Tjeneste, kun holdt sig til Statens Arbejde og overlod de private Anlæg til private Ingeniører, og det vilde jo være ønskeligt, om dette var Tilfældet; for alt tyder jo egentlig paa, at det vilde være heldigt, om Statens Arbejder kunde fremmes noget mere, end det vistnok sker, og man maa heller ikke gaa ud fra, at de i Staten ansatte Ingeniører i den Forstand kunne kaldes Overmennesker, at de saaledes skulde kunne overkomme alt, baade det private og Statens Arbejde. Man fristes til at tænke og tro, at noget maa blive forsømt. Forholdet, som det er nu, leder let til Misforstaaelse, ja, maaske til Mistanke, hvad der er absolut uheldigt; thi er der noget, som har særlig Betydning for Statens Embedsmænd, da er det dette, at deres Forhold er rent og klart, saaledes at de kunne vinde og beholde Tillid i Befolkningen.